

ditio certam dumtaxat ætatem legataria respiciens, dum illa expleta fuit purificata remanet, & tum legatum consequenter reddidit transmissibile ad hæredes per text. in l. si post diem, ff. quando dies legat. sed, & in l. un. §. cum agitur, C. de caduc. toll.

Quoniam non solum certa dies præstationi legati adjecta fuit, sed expressa quoque nuptiarum conditio, * legatum conditionale constituens, ac purificationem conditionis per lapsum solius diei ex adverso præsentam, omnino excludens, dum legataria eadem pendente decessit, ut ponderavit Dec. conf. 2, n. 5, Bero. conf. 160, n. 8, lib. 3.

Non etiam purum poterit recenseri legatum ex eo, quod nuptiarum conditio, ac dotis, executioni ipsius adjecta * fuit, & postquam undequaque perfectum evaserat, non autem ipsius legati substantiæ, cum tunc ad designandum potius tempus solutionis, quam ad ejus substantiam coarctandam apposita videatur secundum Bald. in l. ambiguitatem n. 4, C. de usufr. Castr. conf. 135, n. 2, lib. 1, Aym. conf. 101, n. 1.

Dum enim totum legatum ab unico tantummodo regitur verbo reliquit, præfata nuptiarum conditio, * ac dotis substantiæ legati, non autem executioni, censetur adjecta, juxta theoriam gloss. in l. Seius Sempronius, ff. ad Trebell. Crass. in §. legatum qu. 43, nu. 7, Noval. de transmissione cas. 17, nu. 55. Illud præterea legatum reddidisset conditionale incerta dies ipsius præstationi adjecta, ac qualitas personæ legantis, videlicet extraneæ, Angel. in l. Seius Saturninus nu. 2, ibique Alex. pariter n. 2, ff. ad Trebell. Card. Mant. de conject. ultim. volunt. lib. 11, tit. 18, n. 20, Riminald. jun. conf. 624, num. 19, & 20, Merl. de legitima lib. 3, tit. 1, qu. 8, num. 62.

Non urgent auctoritates, quæ adduci possent in contrarium, cum vel procedant in dote succedente loco legitima, * ac quamcumque proinde conditionem rejiciente, ex trad. per DD. in l. ult. §. filia, ff. de legat. 2, ac aliis relatis, in add. Romana fideicommissi de Cartulis 20. Novemb. 1647. coram me; Vel loquantur contra communem DD. sententiam, ut advertit Card. Mant. de conject. ult. volunt. lib. 11, tit. 18, n. 21, Rot. coram Greg. decif. 346, n. 3, & 4.

Hinc cessant conjecturæ ad arguendum legatum purum ex adverso deductæ, * cum illæ in hac clara testatoris dispositione non admittantur, l. continuus, §. cum ita, ff. de verb. obligat. l. ult. §. sin autem, C. de bon. quæ liberis notat Bertrand. conf. 268, vol. 2, part. 1, Surd. de aliment. tit. 4, qu. 9, n. 29, & tit. 6, qu. 3, n. 4. Nec præterea legatum purum concludant: Prima enim petita ex pecuniarum deposito hæredi per testatorem inuncto ante lapsum ætatis annui 17. nuptiarum conditione, ut ex adverso prætenditur, non excludit, ac si ad commodum legataria illud sancitum foret secundum Castr. conf. 125, n. 2, lib. 1. Quia ibidem testator ad filiarum creditum jussit deponi pecunias, easque ante nuptias legataria tradi mandaverat, cum scilicet primum nubilem ætatem attingerent, ut ex ejusdem consilii lectura dignoscitur; Quæ cum in proposito casu deficient suadere non valent ad creditum legataria ibidem non expressum præscriptum fuisse depositum, sed potius ut eadem pecunia promptæ essent, atque paratæ, in casu, quo cedente nuptiarum die, vellet matrimonium legataria contrahere.

Alteræ quoque conjectura deducta ex legato alimentorum ab uxore præstando, quo usque legataria 17. suæ ætatis annum attingeret, nec ar-

guit legatum purum, quasi illud ex tunc alimentorum loco cedere debuisset, sed potius prudens consilium testatoris impellendi legatariam quanto citius ad nuptias, postquam eam explevisset ætatem: Siquidem uxori præceperat ut Dialectam domi suæ retineret donec ad 17. ætatis annum perveniret: Eodem verò tempore expleto, si nuptiæ non successissent, id injunxit hæredi, à quo propterea * debuerat tunc consequi alimenta secundum Bart. in l. 1, in fin. C. de leg. Corn. conf. 223, col. 2, vers. & saltem procedit vol. 2, & in conf. 156, circa fin. vol. 4, Surd. de aliment. tit. 2, qu. 3, n. 11. Ut etiam observantia successiva declaravit, ex testibus justificata, quorum depositione convincitur ad obitum usque Dialecta alimenta recepisse à legantis hærede. Neque subsistit in facto, quod dilatio nuptiarum ex non subsecuto deposito successerit, id enim nullâ ratione concluditur. Quinimò neque justificatur ex adverso eamdem Dialectam requisivisse hæredes, * ut sibi de viro provideretur, nec consequenter, quod usquam ad nuptias aspiraverit, ut declarat Menoch. conf. 81, n. 5, Riminald. conf. 585, lib. 3, Afflid. dec. 370, n. 7.

Confessio denique in instrumento transactionis inita à Passarinis super puritate legati post obitum Dialectæ cum uxore Andree, visa fuit ex facto quoque corrumpere, cum non emanaverit postquam ipsamet Dialecta decesserat; Quinimò præse ferat debitum legati pro dote, * quod consequenter supponitur esse conditionale, text. in l. sancimus, C. de nupt. & in l. stipulatione, ff. de jur. dot. Præterquam legatum prædictum ex eadem confessione purum reddi non potuit, si existat conditionale, dum non ab ipsius voluntate confidentis, * sed à juris dispositione dependet ad text. in l. cum falsa, C. de jur. & facti ignor. Aym. conf. 29, nu. 2, Menoch. conf. 498, n. 4, & 27, Rot. coram Verall. decif. 185, n. 4, p. 1.

Et ita &c.

DECISIO LXXX.

R. P. D. ZARATE.

Æsina fideicommissi de Franciolinis.

Veneris 28. Junii 1652.

SUMMARIUM.

- 1 Reciproca substitutio de linea ad lineam ex quibus inducatur; substitutio ex dictione, invicem, inducitur, num. 2. Dicitur substitutio facta pluribus ultimo, & in tota n. 5. Substitutio inducitur ex digressu ad plures gradus substitutionum, nu. 16. Substitutio resultat ex vocatione femininarum finita linea masculina, num. 17.
- 3 Verba, ex ipsis, & quolibet ipsorum, substitutionem reciprocam important.
- 4 Verbum, linea, importat collectionem plurium personarum: illi, vel illis, comprehendunt casum, quo pluribus simul deficientibus linea deficeret, n. 8.
- 6 Descendit tota quando dicatur vocata probatur per testes, nu. 23. Ad effectum successionis facilius probatur, n. 2.
- 7 Substitutio dicitur facta ultimo quam est facta post mortem omnium in tota quando facta, num. 13.

9 Paris-

- 9 Paris. conf. 43. lib. 2. declaratur.
- 10 Fusar. conf. 45. declaratur.
- 11 Rot. decif. 209. part. 4. tom. 2. recent. declaratur.
- 12 Testator si non expressit, à quo restituenda sit hereditas intelligitur ab ultimo.
- 14 Descendentes in infinitum succedere non possunt, nisi de linea ad lineam reciprocè institui dicantur. Inter de linea ad lineam facilius inducitur reciproca substitutio, nu. 18. Contrarium sustinetur declaratur, n. 19. Non concurrunt cum transferalibus, n. 20, & 21. Inter inducitur reciproca substitutio resultat inter patres eorum primo institutos, n. 22.
- 24 Testes jurati post terminum non probant, & sententia circa statum: probant etiam in alio judicio, n. 26, & 39.
- 25 Terminus, & actus prerogationis idem est.
- 28 Filiatio incidenter facilius probatur. In judicio possessoris facilius probatur, n. 29.
- 30 Legitimitas est probanda vocatis de legitimo matrimonio natis. Probatur ex admissione ad successionem legitimis debitam, n. 31. Levioribus probatur n. 33. In antiquis presumitur nisi deur sumus de contrario, n. 34. Ex quibus probatur n. 35. Ex confessione adversarii probatur num. 36.
- 32 Legitimus in dubio quis presumitur.
- 37 Mors probatur ex fide Parochi: probatur ex testibus, num. 38.
- 40 Probationes in antiquis conjunguntur.
- 41 Conjectura in antiquis probant. Ex testibus oriuntur num. 42.
- 43 Identitas probatur ex confessione partis: probatur ex sententia, n. 45.
- 44 Confessio improbari nequit ab habente causam à consente.
- 46 Possessio probatur ex litis sustentatione.
- 47 Dotem jam constitutam ex fideicommissio, qui vult retractare debet probare existentiam liberorum.
- 48 Bona intricata non impediunt regressum ad fideicommissaria pro dote constitutione, aut restitutione.
- 49 Remedium Auth. res quæ C. com. de legat. ut excludatur probatio debet percurrere tempus alienationis.

Inmissione ex l. fin. C. de ed. D. Adr. toll. per indicem de partibus concessa, D. D. Francisco, & Vincentio de Franciolinis, super dimidia parte molendini tanquam suppositi fideicommissio Jo. Baptistæ de Franciolinis sen. adversus D. Gabriele Simonettam detentorem per sententiam, ab A. C. fuit confirmata, quia iterum ad Rot. devoluta, fuit resolutum consistere de fideicommissio, quod evidenter colligitur ex verbis Testamenti, quia Testator instituit nepotes suos ex filio præmortuo, quibus substituit filios, & descendentes masculos in infinitum, & in perpetuum, & postea adjecti, quos filios masculos dictorum institutorum, & cujuscumque ipsorum nepotes, & descendentes masculos per lineam masculinam invicem substituit vulgariter, pupillariter, & per fideicommissum, quæ verba * proculdubio important reciprocam fideicommissariam expressam de linea ad lineam, ut probant DD. in l. Caius 45, ff. de vulg. pig. n. 46, Imol. n. 12, Alex. n. 19, Zuccad. conf. 72, nu. 4, & seq. Decian. resp. 41, nu. 3, & seq. lib. 1, & resp. 54, n. 45, lib. 2, Mart. de success. legal. p. 4, q. 21, art. 3, n. 3, & seq. Rot. dec. 361, n. 8, p. 1, recent. & dec. 934, sub nu. 14, vers. unica tamen coram Seraph.

& in Aux. fid. 2. Junii 1638, §. fin. coram Decano. Quod ex dictione invicem * comprobant Alex. conf. 22, n. 11, lib. 5, Gabr. conf. 110, nu. 7, 8, & 17, lib. 2, Laderch. conf. 72, n. 3, & seq. Franc. Redenasc. conf. 60, n. 2, Rot. decif. 1615, n. 9, vers. & respectu, coram Penia, & in terminis in Romana fideicommissi de Maximis 28. Januarii 1647. §. nec obflare visum fuit coram Eminen. Cardin. Ottobono, maxime conjuncto verbo cuicumque, quod tribuit actum cuicumque in solidum, & determinat reciprocam substitutionem inter omnes descendentes, ut de verbis ex ipsis, * & quolibet ipsorum, Rot. dec. 579, n. 12, vers. 3, facit, p. 1. divers. & de verbis cujuscumque ipsorum Fusar. conf. 108, n. 3, & 4. Peregr. conf. 30, nu. 13, lib. 1. Eugen. conf. 21, n. 20, & seq. lib. 2. Gratian. discept. 285, n. 8, & seq. Rot. dec. 125, n. 5, p. 1. recent. eoque magis extantibus in dictis substitutionibus illis verbis per lineam masculinam * quæ collectionem plurium personarum, & gradum comprehendit, Rot. dec. 6, n. 20, & seq. dec. 21, n. 19, p. 5. rec. & latè in Romana fideicommissi de 27 Januarii 1649. §. eoque magis, coram bon. mem. Arguelles.

Tacita verò reciproca evitari non potest; siquidem concurrunt illa tria requisita, ex quibus inducitur, * nempe vocatio totius descendentiæ substitutio facta ultimo, & in tota hereditate, ex traditis per DD. in l. hæredes mei, §. cum ita, ff. ad Metell. l. Titia Seio, §. Seia libertis ff. de legat. 2. Surd. conf. 329, nu. 6. Modern. Lucenf. conf. 66, nu. 60, & seq. Peregr. de fideicom. art. 13, nu. 14, Mantie. de conject. ult. vol. lib. 7, tit. 5, n. 55, Fusar. de subst. qu. 472, n. 35, Rot. coram Buratt. dec. 897, n. 6. Duran. decif. 258, n. 9, d. dec. 296, n. 2, dec. 450, n. 3, & coram Coccin. 493, n. 9, d. dec. 1615, n. 2, coram Pen. dec. 300, nu. 10, p. 1, dec. 209, n. 6, & 7, p. 4, tom. 2, dec. 649, nu. 9, p. 4, tom. 3, dec. 284, n. 16, p. 6, recent. in Rom. fideicom. de Longhis 28. Maii 1618. coram S. S. D. N. in Spoletana fideic. 10 Junii 1639. coram R. P. D. meo Royas, in Florentina, seu Bononiensi fideic. de Barbadoris. 15 Junii 1640. coram bon. mem. Coccino, & 28 Junii 1641. coram R. Salamantino in Rom. fideic. de Rodianis. 3 Junii 1647. in princip. coram R. P. D. meo Meltio in Rom. fideic. de Mutis. 19 Febr. 1646. & 15 Junii 1648. §. tandem coram eod. impress. post Redenasc. conf. 58, fol. 475. in Terracinen. fideic. de Peloriti 15. Maii 1648. in princ. coram R. Terracin. & 28. Maii 1649. pariter in princ. coram E. Ottobono, & in Bononien. fideic. de Guidottis 23 Januarii 1649. in princip. coram bo. mem. Arguelles registrata post d. conf. 58. Redenasc. fol. 492. & 7 Junii ejusdem anni coram eodem.

Primum requisitum vocatis §. totius descendentiæ clarissimè apparet: Testator enim instituit nepotibus substituit eorum filios, * & descendentes masculos in infinitum, & in perpetuum, Rota in DD. Terracinen. de Peloriti 15. Maii 1648. §. quoad primum, & 28. Maii 1649. §. primum requisitum Bononien. de Guidottis 23 Januarii §. 1. & 7. Junii §. circa primum. Eoque magis, quia Testator non solum vocavit ad successionem descendentes masculos natos, sed etiam nascituros, quod verbum operatur, ut omnes habeantur pro vocatis ad successionem, Mantie. de conject. lib. 8. tit. 8. nu. 22. vers. sed hæc conject. Rot. decif. 279. num. 26. pari. 6. recent.

Secundum requisitum, quod substitutio facta fuerit ultimo morienti optimè colligitur ex illis verbis. Quod si præfati instituti, & substitui masculi decederent sine linea masculina, non enim potest deficere linea masculina, nisi eveniente casu

